

1897, da ogsaa Militærspørgsmaalet var til Behandling.

Den højtærede Forsvarsminister sagde den 23. Oktober 1897: „Jeg maa protestere imod, at Neutraliteten skal bruges som et Pumpeværk til at pumpe flere Skatter og Afgifter ud af Skatteydernes Lommer“. Jeg vil nu her i Aften i Folketinget rejse den samme Protest, hvor Taleren er om at brandskatte Befolkningen en Gang for alle for 31½ Mill. Kr. til Militærvesenet og endvidere forhøje de allerede alt for høje Militærudgifter med over 2 Mill. Kr. aarlig. Jeg ser ikke, at der er sket noget i indenrigspolitisk eller udenrigspolitisk Henseende, der berettiger nogen Mand, der har søgt at rejse Vælgerbefolkningen til Kamp for disse Tanker, som her ere udtrykte af Forsvarsministeren i 1897, til at forandre Mening i denne Sag. Jeg vil, som Forsvarsministeren gjorde i 1897, nedlægge en alvorlig Indsigelse mod, at man bruger den Talemaade, at det er nødvendigt at forsvare vor Neutralitet, til at faa Pumpeværket i Gang for at faa Befolkningen plyndret for flere Skatter.

Den højtærede Forsvarsminister var ked af, at vi ikke kunde bevare Musikken. Jeg kunde have Lyst til at sige, at er der noget, jeg sætter Pris paa hos Militærvesenet — Militærvesenet som saadant sætter jeg ikke Pris paa —, saa er det Musikken, og det er i og for sig mærkværdigt, at Forsvarsministeren, naar han mener at kunne skaffe de 31½ Mill. Kr. til nye Forsvarsforanstaltninger, ikke kan skaffe de 300,000 Kr., der er Tale om til Musikken. Det er et højt mærkværdigt Punkt, han gør Indhug paa. Jeg ønsker ikke at være med til at forhøje Militærudgifterne og kan derfor ikke støtte det Ændringsforslag, der er stillet angaaende Musikken.

Jeg kan ikke tænke mig, at der af det Parti, som i mange Aar har staaet fast i Kravet om Militærudgifternes Nedsættelse, vil kunne skabes megen Henrykkelse for en Forsvarsordning som den, her foreligger Forslag om. Der tales af Forsvarsministeren om, at man ikke kan finde Midler til dette eller hint. Jeg tror, at Forsvarsministeren har vanskeligt ved at gøre sine Vestjyder begribeligt, at det skulde være nødvendigt at vedtage Forsvarslove, hvorefter man giver Generaler 30 Kr. i Dagløn. Jeg tror, at de sparsommelige Vestjyder have noget vanskeligt ved at forstaa det, de ville mene, at her kunde der maaske dog nok spares noget.

De ville have lidt vanskeligt ved at forstaa, at samtidig med at man gennemfører saadanne Forslag, hæver der sig fra de patriotiske Partier, fra Fædrelandsvennerne, som gerne ville have Patent paa Fædrelandsnavnet, ikke en Røst for at yde de gamle Krigsveteraner en Understøttelse, dem har man ikke Penge til. De Folk, som blev slaaede til Invalidere i 1864, den Krig, som har været, tænker man ikke paa. Jeg synes, man maa hellere tænke paa dem, før man gaar til at lave et Militærapparat, hvis Resultat maaske vil blive, at vi komme ind i en ny ulykkelig Krig og faa slaaet flere Mennesker til Invalidere. Jeg har i hvert Fald ønsket, inden vi gaa til Afstemning her, at nævne dette Forhold, at hertil synes man ikke at have Midler. Det er givet, at der bliver selvfølgelig intet til Krigsveteranerne, til de gamle, til Invaliderne, naar man tømmer Statskassen til det Formaal, de Herrens her foreslaa.

Det nytter naturligvis ikke stort at tale videre mod det foreliggende Forslag, og jeg skal derfor heller ikke beslaglægge det høje Tings Opmærksomhed ret længe. Det er saaledes, at hvad der end kan siges, hvilke gode Grunde der end kan anføres mod dette Militærforslag, om vi nævnedes alle de gode Ord, som Venstremænd have talt i dette Land mod Militærvesenet, vil det ikke rokke en Smule ved Afgørelsen. Afstemningen vil blive, som Aftalen er bleven henne paa Hotel Phønix. Der sker ingen Forandring, hvor meget vi end sige. Det er, for at bruge et gammelt Ord, „spildte Guds Ord paa Balle-Lars“. Jeg skal derfor ikke opholde det høje Ting længere i saa Henseende. Jeg har ønsket som Repræsentant for en Befolkning, der er bleven haardt ramt ved en økonomisk Katastrofe for nylig, og som nu skal til at bøde med Smerten, at nedlægge en Indsigelse mod den Udskrivning, her skal iværksættes.

Jeg vil slutte mig til de Udtalelser, det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) fremsatte angaaende det Skifte, der er sket for Trafikministeriets Vedkommende. Jeg har gjort den Erfaring nede i den Egn, hvor jeg bor, at der var almindelig Tilfredshed med den tidligere Trafikminister som Fagminister betragtet. Der var saavel blandt Jernbaneetatens Medlemmer, baade over- og underordnede, som i den sydsjællandske Befolkning i Almindelighed stor Tilfredshed med den Imødekønnen, man altid fandt hos den forrige Trafikminister over-